

Werkbezoek Groen Onderwijs in Turkije, juni 2010

Internationale samenwerking in de agribusiness als oplossing voor het imagoprobleem

Voor de derde keer in twee jaar tijd bezocht een delegatie van het Nederlandse groene onderwijs Turkije. Wat wilden we daar leren en ervaren? En wat willen we er na afloop mee gaan doen?

TEKST: TOON VAN DER VEN

De reis diende meerdere doelen. Hoe kunnen we onze Turks-Nederlandse leerlingen zo goed mogelijk 'bedienen' is één van de vragen. Hoe kunnen we dus meer leerlingen met een Turkse achtergrond werven? We willen als groen onderwijs toch ook een evenwichtige afspiegeling van de Nederlandse samenleving zijn. Een derde doel was samenwerking zoeken met het moderne Turkije, een land met een dynamische economische groei, ook in de groene sector. Dit kan voor ons als educatieve en economische partner van groot belang zijn.

Zakelijkheid en menselijkheid gaan hand in hand

Met deze drie hoofdvragen en een massa andere leervragen vertrok een zeer divers samengestelde groep vmbo-, mbo- en hbo-docenten, -managers en -studenten. Misschien is wel één van de grote ontdekkingen van dit werkbezoek de combinatie van zakelijkheid en menselijkheid. Overal waar we als vreemden binnenkwamen werden we ontvangen als collega's en gingen we uiteen als vrienden. Zonder persoonlijke band hebben zakelijke overeenkomsten hier weinig zin, lijkt het wel. Die menselijke, persoonlijke relatie uit zich ook in het hartelijke contact met de

leerlingen en hun ouders. Ouders worden betrokken bij schoolactiviteiten tot en met barbecues met inbreng van iedereen: ouders, leerlingen, docenten en managers. Vanuit die prettige sfeer is het een stukje gemakkelijker later ook eens een zakelijk onderwerp te bespreken, zoals de voordeelingen van Ahmed, Deniz of Gülay. Laat schoolcontacten zich dus niet beperken tot 'slecht-nieuwsgesprekken'.

Imagoprobleem

Ons bezoek begon in Capadocië, waar veel van de Turken in Nederland hun wortels hebben. Het is een regio met een overrompelende, vulkanische, geografie, een boeiende geschiedenis, die teruggaat tot pre-Bijbelse tijden en een indrukwekkende

'Hoe kunnen we meer leerlingen met een Turkse achtergrond werven?'

cultuur. We hebben een aantal grotere of kleinere scholen bezocht: van vmbo tot en met universiteit. Het (groene) onderwijs in Turkije is volop in ontwikkeling. Sinds enkele jaren bestaat er een leerplicht voor kinderen van zes tot veertien

jaar. Onderwijs op staatsscholen is gratis maar erg wisselend van kwaliteit. Er zijn nogal wat privé-scholen van hoge kwaliteit maar die zijn voor de meeste leerlingen onbereikbaar. Het groene onderwijs kampt met een imagoprobleem dat we ook in Nederland terugvinden, in versterkte mate onder onze allochtone bevolking. Onze gesprekspartners waren hierover zonder uitzondering zeer open en eerlijk, en vaak duidelijker dan wij in onze politiek-correcte gesprekken zelf wel eens zijn.

Kort door de bocht samengevat komt het erop neer dat de groene sector bij veel immigranten geen hoog aanzien heeft, omdat veel van de betrokkenen juist naar Europa gekomen zijn vanwege de slechte omstandigheden in de groene economie

in het thuisland. Zo leiden ervaringen, meningen en vooroordelen tot weinig enthousiasme voor groene opleidingen: de ouders en grootouders hebben hierin een belangrijke stem. Dat de groene sector inmiddels meer inhoudt dan landbouw en veeteelt, en dat die sector zich ontwikkeld heeft tot een hi-tech onderdeel van zowel economie als onderwijs, is voor vrijwel alle betrokkenen slecht zichtbaar.

Groen onderwijs noodzaak voor Turkse agro-economie

Het groene onderwijs is ook in Turkije onderwerp van politieke en economische aandacht: er zijn, in een land met bijna 80 miljoen inwoners, slechts achttien groene mbo-scholen (AOC's); dat is natuurlijk veel te weinig. Veel kennis wordt nog steeds doorgegeven van vader op zoon. Op academisch niveau hebben groene studies een lagere status dan bijvoorbeeld

economische. Toch zal de agro-economie de komende jaren door blijven groeien, met steeds meer aandacht voor biologische teelt. Hiermee wordt de ontwikkeling van mbo-opleidingen en intensieve samenwerking tussen grote teeltbedrijven en de universiteiten een noodzaak, waarbij internationale samenwerking onontbeerlijk is. Deze zal zeker bijdragen tot imagoverbetering van het groene onderwijs en daarmee tot een groeiend aantal inschrijvingen. Maar niets gaat vanzelf. Wat staat ons nu te doen? Op schoolniveau worden er hartverwarmende vervolgvactiteiten ontwikkeld op basis van de gelegde contacten. Op nationaal niveau is allereerst eind november 2010 van belang. Dan komen delegaties van het Turkse groene onderwijs, leraren, leerlingen en directeuren, ons bezoeken en kunnen we daadwerkelijk aan langdurige en duurzame afspraken werken.

Her şey güzel olacak

Alles komt goed

Over twee jaar vieren we vierhonderd jaar wederzijdse handelsrelaties met educatieve en zakelijke programma's in beide landen, en met de tulp als gezamenlijk symbool. Die tulp is ooit vanuit Turkije naar Nederland, toen nog Holland, gebracht en maakt deel uit van zowel de Turkse als de Nederlandse cultuur. Een prachtig symbool van eenheid in verscheidenheid.

We hebben, naast de intensieve indrukken van de verscheidenheid van het land en van de gastvrijheid van de mensen, veel goede ideeën en concrete plannen mee naar huis genomen. En nu: dit alles delen en actiegericht invullen. Binnenkort meer hierover, ook in dit KKiG-Magazine.